

**ZALIG ZIJN DE REINEN VAN HART;
WANT ZIJ ZULLEN GOD ZIEN.**

Een Paas-preek van Ds. Robert McMaster.

"En gij zult Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij vragen zult met uw gansche hart. En ik zal van ulieden gevonden worden, spreekt de Heere, en Ik zal uwe gevangenis wenden en u vergaderen uit al de volken, en uit al de plaatsen waarheen Ik u gedreven heb".(Jeremia 29: 13,14)

Het Pasen is wellicht het krachtigste van de kerkelijke feesten. Toch is het tegelijkertijd wellicht het meest verwarrend. Boven alle andere vieringen brengt het zo vele verschillende emoties en vragen teweeg over onze Heer en Zaligmaker Jezus Christus. Dit wil niet zeggen dat Kerstfeest, Dankzegging, Nieuwe Kerk Dag en andere diensten niet stimulerend en krachtig zijn. Zeker kunnen wij allen de blijdschap en onschuld voelen die de geboorte van de Heer omringen. Wij kunnen ons onze oprechte dank tot de Heer voor de geest halen voor Zijn vele zegeningen.

En op de Nieuwe Kerk Dag kunnen wij die geest van hoop en belofte voor de toekomst voelen. Maar Pasen gaat zo ver om ons gehele wezen aan te raken -van de hoogste tot de laagste staat. Het roept zowel bevestigende als negatieve gevoelens op- gevoelens die ons vaak meer problemen zelfs geven dan begrip van de vele leerpunten inzake de Opstanding van de Heer.

Pasen roept niet alleen op voor hart en geest het gezicht van de opgestane Heer en de blijdschap Hem levend te zien, maar het leidt ons ook tot de waarneming van het frustratiegevoel wanneer de Heer afwezig schijnt te zijn in ons leven, het gevoel van boosheid om hoe Hij behandeld werd, de vereenzelving met de gevoelens van eenzaamheid en leegheid die door de discipelen en de vrouwen gevoeld werden toen het scheen alsof de Heer hen aan hun lot overgelaten had, en het worstelen met de mogelijkheid dat wij van tijd tot tijd de Heer verworpen hebben.

Het is niet gemakkelijk om zulke gevoelens over de Heer te verwerken. Zoals eerder gezegd, om in het reine te komen met de vele emoties die uit het Paasverhaal naar boven komen is even zozeer een uitdaging als het begrijpen van veel van de complexe leerpunten die gaan over de Opstanding en de Verheerlijking van de Heer. Maar de waarheid in deze is dat wij inderdaad onze gevoelens moeten ontwikkelen. Wij moeten gaan door vele van deze emotionele veranderingen van staat, als wij werkelijk God willen zien.

Herhaaldelijk spreekt de Schrift over hoe wij niet alleen met onze ogen moeten zien, maar tevens met onze harten. Onze tekst sprak uiterst indringend over het vinden van de Heer door het vragen met ons ganse hart. De Heer Zelf zegende de reinen van hart (Mattheüs 5:8), zeggende dat zij God zouden zien.

En sprekend over de blindheid van de Schriftgeleerden en Farizeeën, sprak Hij ervan hoe hun harten dik geworden waren, hoe hun harten bekeerd moesten worden (Mattheüs 13:15). Het was hun hardheid van hart waarover de Heer sprak toen Hij ook zei: "Gij zult mij zoeken en gij zult Mij niet vinden" (Johannes 7:34). Deze en vele andere voorbeelden moeten ons oproepen hoe wij niet alleen de woorden van de Heer moeten horen, en verstandelijk moeten ontwikkelen, maar ook voelen voor dingen van het Woord en bereid zijn om de vele

veranderingen van harte te ondergaan die ons op weg zullen helpen om de Heer werkelijk te zien en te vinden.

Laten we eens denken aan de vele emotionele veranderingen die de discipelen en de vrouwen ondergingen in de laatste week voor de Opstanding van de Heer. Laten we ons eens in hun plaats denken. Als we die dagen opnieuw zouden kunnen beleven, zouden we eerst de Heer zien als een Koning op Palm Zondag. Wij zouden de blijdschap en de opwindning van de menigte voelen terwijl zij takken op de weg strooiden en riepen: "Hosanna, de Zone Davids" (Mattheüs 21:9). Wij zouden gevoelens van trots en vertrouwen ervaren ten opzichte van onze Heer - Hem zien als onze Koning en Beschermers. En dan zouden we, net als de discipelen, in de tempel zien hoe Hij de Schriftgeleerden en de Farizeeën op hun plaats zette. Wij zouden luisteren naar Zijn veelbelovende woorden van zaligmaking voor alle oprechte gelovigen, Zijn woorden over het huwelijk, over liefde tot de Heer en de naaste.

Toch zouden we ook de gevaren horen over hypocrisie en van de dingen die schenen te spreken over Hem die verraden, veroordeeld en gedood zou worden. Wij kunnen ons goed de gevoelens van verbijstering en angst van de discipelen voorstellen. Het was erg waarschijnlijk dat zij deze woorden terzijde schoven, want wie wilde graag stilstaan bij de dood van de Heer. Toch wees de Heer binnen enkele dagen in het huis van Simon de melaatse weer op Zijn dreigende dood: "Want de armen hebt gij altijd met u, maar Mij hebt gij niet altijd" (Mattheüs 26:11).

Het zou kunnen dat zulke gedachten en gevoelens verdwenen waren terwijl de discipelen het Pascha voorbereidden en aten. Wij zouden ons goed kunnen indenken en voelen de blijdschap en saamhorigheid binnen die opkamer, vooral toen de Heer het Heilig Avondmaal instelde. Die nacht, terwijl zij samen aten, sprak Hij van de heerlijkheid die de Zijne zou zijn, over hoe zij waarlijk Zijn discipelen zouden zijn als zij liefde voor elkaar hadden, hoe Hij hen alle dingen zou leren en hoe zij nu met Hem verenigd waren als takken met de wijnstok; als vrienden van de Heer. Toch sprak Hij tegelijkertijd over hoe Hij hen verlaten zou, hoe Hij zou lijden, hoe Hij verraden zou worden, hoe zij vele dingen zouden lijden vanwege hun geloof in Hem. En dan bad Hij. Hij bad voor Zichzelf - om de kracht om te doen wat gedaan moest worden. Dan bad Hij voor hen, en tenslotte voor allen.

Het was waarschijnlijk de emotioneel meest verstorende avond die de discipelen ooit ondergaan hadden, en zij wisten nog zo weinig van wat komende was. Zij voelden blijdschap en droefheid, saamhorigheid en eenzaamheid, hoop en vrees, verbazing en verbijstering en waarschijnlijk vele andere gevoelens. Maar voordat een van deze echt opgelost kon worden, zagen zij dat de Heer gevangengenomen werd. Zij wisten niet wat te doen: óf te vechten, te blijven staan, óf te vluchten. In feite deden zij al deze dingen. Heel even probeerden zij de Heer te verdedigen, daarna stonden zij stil - verstijfd door het gebod van de Heer om hun zwaarden weg te bergen, en daarna verspreidden zij zich allen in angst en verwarring, de Heer achterlatend in de handen van hen die Hem dood wilden.

Wij weten dat een paar discipelen op veilige afstand volgden, dat Petrus, toen hij bij het huis van Kajafas de hogepriester was, zelfs ontkende dat hij de Heer kende; dat Judas zo door smart getroffen was om wat hij gedaan had, dat hij zich het leven nam.

En daar, in het huis van Kajafas in de vroege morgenuren, werd de Heer hevig ondervraagd en daarna veroordeeld, en vervolgens zwaar mishandeld door de hogepriesters en ouderlingen.

Voordat de zon geheel opgekomen was, was Hij door de Romeinen geslagen en veroordeeld tot het sterven van een uiterst gruwelijke dood - de kruisiging.

Er bestaat geen volledig verslag van die dag. Wij weten niet zeker of alle discipelen daar op de weg naar Golgotha waren. Maar wij kunnen ons een kort moment Zijn pijn voorstellen en het lijden van de vrouwen zien die Zijn klaarblijkelijk sterven gadesloegen.

Wij kunnen ons ook goed indenken de diepe wanhoop, de droefheid en leegte die de discipelen en de vrouwen hebben gevoeld. De Heer was blijkbaar dood. Kon niet meer gezien worden. En zij waren geheel alleen. Velen, zo niet allen van ons, hebben zulke dingen gevoeld na de dood van een door ons beminde. Wij kunnen ons herinneren de droefheid en de leegte in ons leven en zelfs die staat van emotionele verlamming die ook door de vrouwen en de discipelen zal zijn gevoeld. Zulke gevoelens moeten vooral aanwezig zijn geweest bij Maria Magdalena en de andere vrouwen, toen zij op Paasmorgen bij het graf kwamen.

Maar het is hier, op Paasmorgen, dat wij zien -en nog duidelijker voelen- het begin van een stijging der gevoelens; het begin van een reiniging van de harten van de vrouwen en discipelen, waardoor zij hun Heer werkelijk zouden gaan zien. Zoals u weet, zagen zij bij het naderen van het graf, dat de steen weggerold was. Zeer waarschijnlijk waren zij bang dat iemand de Heer weggenomen had. Toch zei de Engel daar bij het graf: "Vreest gijlieden niet, want ik weet dat gij zoekt Jezus. Hij is hier niet, want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Wat zoekt gij de Levende bij de doden? Komt herwaarts en ziet de plaats waar de Heer gelegen heeft...En gaat haastiglijk heen en zegt Zijne discipelen dat Hij opgestaan is van de doden. En ziet, Hij gaat u voor naar Galilea. (Mattheüs 28:5-7; Markus 16:7; Lukas 24:5-7 gedeelten)

Wij kunnen ons goed voorstellen hoe de vrouwen op deze woorden reageerden - deels blijdschap, deels ongeloof, deels twijfel of het waar was. Hun stijgende hartstoestand moet een grote sprong genomen hebben toen er voor hen een visioen van de Heer was. Wij weten dat toen zij de discipelen vertelden van wat zij gezien en gehoord hadden, zij op ongeloof stuitten. Het nieuws scheen te goed om waar te zijn. De discipelen wisten dat Hij gestorven was - zij hadden het gezien.

Maria Magdalena moet zich echt afgevraagd hebben of zij en de andere vrouwen het allemaal gedroomd hadden, of het zien van het visioen van de Heer alleen maar "wishful thinking" was. Terwijl zij terugkeerde naar het graf moeten vele emoties tot haar gekomen zijn. Wij kunnen er natuurlijk niet zeker van zijn, maar waarschijnlijk zijn vele van de gevoelens die de discipelen voelden voor de kruisiging van de Heer, weer teruggekeerd, gevoelens als verwarring, droefheid, liefde tot de Heer, blijdschap over Zijn onderricht, leegte na Zijn weggaan.

Het Woord zegt ons dat wenen gelijk is aan liefde die treurt (HV 5480). Maria weende daar aan het graf omdat zij haar Heer hadden weggenomen en zij niet meer wist waar Hij was. Maar toen zij zich omkeerde - daar was de Heer. Eerst herkende zij Hem niet. Misschien maakten haar tranen het moeilijk voor haar om goed te zien. En uit haar hart verlangde zij de Heer te zien en te vinden - evenals de woorden van onze tekst spreken over vragen met het ganse hart.

Wij allen weten dat de Heer haar deze keer bij de naam noemde, en het schijnt dat zij voor de eerste keer haar Heer echt zag. Wij kunnen ons haar blijdschap voorstellen en die van de

discipelen later, toen zij wisten dat de Heer inderdaad leefde en bij hen was, waar zij ook gingen. Blijkbaar hadden zij nog vele vragen, vele dingen waar zij niet zeker van waren, maar zij wisten allen in hun hart dat Jezus opgestaan was, zoals Hij zei en dat Hij nog steeds was en altijd zou zijn hun Heer.

Met al deze gevoelens kunnen wij ons vereenzelvigen, en steeds weer opnieuw gaan ook wij door zulke staten van geest en hart. Soms zijn wij er trots op Christenen te zijn, discipelen van de Heer. Hij is onze Koning en Beschermmer. Op andere momenten zijn Zijn woorden verwarrend. Wij kunnen niet zien waarom Hij deed wat Hij deed, wat het voor ons hier en nu betekende en waarom de dingen zo gecompliceerd moeten zijn. Maar op weer andere momenten raken Zijn woorden ons hart. Wij zien, wij begrijpen wat de Heer de mensen werkelijk wil zeggen, en wij hebben vreugde bij het zien van zulke dingen.

Maar dan komen de negatieve staten terug. Wij vluchten van de dingen van de religie net als de discipelen vluchtten van Gethsémané. Wij verwerpen Zijn onderwijs, beweren zelfs de Heer niet te kennen. En alsof dit niet genoeg is, soms voelen we alsof de Heer dood is. Wij voelen ons geheel alleen. Het ontbreekt ons aan motivatie. Wij raken geestelijk verlamd, niet wetend wat verkeerd is of zelfs wat we doen moeten.

Maar de Maria in ons - die kostbare resten van liefde, hoop en vertrouwen - kunnen ons er toe zetten naar het graf terug te keren, terug te keren naar de veelbelovende woorden van de Heer over Opstanding en Leven. Als onze liefdes oprecht zijn, kan de Heer de steen der onwetendheid en twijfel weggrollen, zodat wij opnieuw kunnen beginnen te zien dat wij opnieuw geboren kunnen worden naarmate wij de louter egoïstische en wereldse gedachten en aspiraties begraven. Bij het begin van onze wedergeboorte en dikwijls langs het pad van onze wederverwekking zal veel onwerkelijk lijken, alsof in een droom. De idealen waarvan wij echt gaan houden kunnen schijnen als een visioen van de Heer en niet als iets concreets, iets dat aangeraakt en gevoeld kan worden.

Toch kunnen wij, evenals Maria die zich omkeerde van het graf en de Heer zag, Hem meer en meer duidelijk gaan zien: wij kunnen die saamhorigheid herwinnen, die Hij herstelde met Zijn discipelen op Paasnacht. Dit zal gebeuren naarmate wij ons voortdurend proberen af te keren van dode dingen, naarmate wij proberen het egoïsme, het wereldse, het louter intellectuele tot stilstand te brengen, en naarmate we vat zullen hebben op de vele gevoelens die we aangaande onze Heer koesteren.

Het is de hoop van de Heer, dat wij zullen doorgaan Hem te zoeken met geheel ons hart en geheel onze geest, want alleen dan zullen wij Hem werkelijk zien en vinden. Maar hopelijk kunnen wij nu beginnen te zien dat ons zoeken ook zal inhouden dat wij de vele gevoelens die voortkomen uit de letterlijke zin van het Woord, tot ons nemen. Deze gevoelens zijn bedoeld om ons te helpen, te leiden, onze harten en geesten te zuiveren, zodat we duidelijk kunnen zien dat de Heer is opgestaan, zoals Hij zei.

De waarheid is dat gevoelens alle dingen levend maken - zelfs verstandelijke dingen. Zij verbinden ons met de hemel en met de Heer en wat Hij zei. De discipelen schenen gedurende een lange tijd nabij de Heer te zijn. Zij luisteren naar wat Hij zei. Zij verwonderden zich over Zijn leringen. Maar zij waren alleen maar met hun Heer verbonden wanneer Zijn woorden ook hun harten raakten, wanneer zij konden zien dat Zijn woorden spraken van echt leven, en wanneer zij door die vele staten van genegenheid geleid werden, die voorafgingen aan die hereniging met de Heer op Paasnacht.

Het zal niet altijd gemakkelijk voor ons zijn om de vele gevoelens te verwerken die uit het Paasverhaal oprijzen. Zovele daarvan doen ons huiveren en terugdeinzen, ons afvragend hoe zulke dingen ooit een deel van het Woord van de Heer konden zijn. Maar de belofte van de Heer is dat naarmate wij ons blijven ontwikkelen zowel in gedachte en wil, wij de innerlijke schoonheid van het Paasverhaal zullen beginnen te zien. Gevoelens die op het eerste gezicht gruwelijk lijken, zullen zachter en vreedvoller worden. Wij zullen naar vreugde en blijdschap gevoerd worden, de levenden zien en niet de doden, de Heer vinden en niet een leeg graf.

Dit alles zal gebeuren wanneer wij de poging doen onze Heer met geheel ons hart te zoeken, wanneer wij blijven proberen het Woord van de Heer te verstaan, en ook wanneer wij meer en meer bereid zullen zijn om de vele veranderingen van gemoed te ondergaan die ons er toe zullen brengen werkelijk God te zien.

"Vreest gijlieden niet. Want ik weet dat gij zoekt Jezus. Hij is hier niet, want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft...En gij zult Hem vinden wanneer gij naar Hem vragen zult met uw gansche hart....Zalig zijn de reinen van hart, zei de Heer, want zij zullen God zien".
(Mattheüs 28:5,6; Jeremia 29:13; Mattheüs 5:8)

AMEN.